

и почивка. Гладенъ съмъ и преуморенъ. Напуштатъ ме сили, ще умра. Дай ми, макаръ и кора хлъбъ, дай въ името Христово!...

— У менъ хлъбъ нещеще на-
мѣришъ, казаль орачътъ: самъ
азъ гладувамъ, братко... Защо
не се отби хей тамъ, въ чиф-
лика? Биха те нахранили и
приютими.

— Бѣхъ азъ, бѣхъ въ чи-
флика, молихъ всички, но ми
казаха: „Отиди си! Богъ да
ти даде!..

Орачътъ повече нищо не
казаль. Впрегналъ слабичкото
конче, настанилъ просяка въ
телижката и подкаралъ за село.
Спрѣлъ предъ своята хижка,
влѣзалъ вътре и донесълъ на
гладния просякъ последния си
коравъ кѫшай хлъбъ...

*
Часъ или два по-късно ора-
чътъ се върналъ на своята
нива. Гледа, оглежда се — чу-
до на чудесата! Нивата изкла-
сила, небивало плодородие!...
Гледа орачътъ прехласнатъ и
се кръсти. Вътрецъ повѣва,
люлѣе тежки класове и радост-
ни мисли събужда въ сърдце-
то на бедняка...

— За цѣла година съмъ
осигуренъ, мисли си той: цѣла
година ще бѣда доволенъ и
ситъ. Ще понаредя дома си,
ще изплатя дълговете си...
Какво чудо невидено, Господи,
Боже мой!?.

*
Минали години. Окръженъ
отъ синове и дъщери, внучи

и правнуци, орачътъ предалъ
Богу душа. И застаналъ той
предъ Владиката на свѣта,
предъ страшното сѫдилище
Христово. А грѣшенъ билъ ора-
чътъ. Въ тѣмнина прекаралъ
живота си: често празниците
не тачилъ и рѣдко въ църква
за молитва отивалъ. Грѣхове
много а добри дѣла малко...
Стои орачътъ и плаче... Извед-
нажъ, той вижда просяка —
бѣловласъ старецъ, съ парче
коравъ хлъбъ въ рѣка. Спом-
нилъ си орачътъ всичко:

— Стой, кѫде отивашъ,
братко? Тогава нѣмахъ по-
мекъ хлъбъ! Виноватъ съмъ,
зная... Но по-скжпъ даръ отъ
тоя кѫшай никога и никому
презъ живота си не съмъ да-
валъ...

Но върви тържествено къмъ
престола Божи просякътъ, и
слага въ подножието му пар-
чето хлъбъ, подаянието на ора-
ча-беднякъ...

И заговорилъ тогава Гос-
подъ-Богъ:

— Нѣкога, преди много го-
дини, пратихъ Петра-апостола
на земята. И бродѣше той, об-
леченъ като просякъ, по грѣш-
ната земя. Единъ денъ този бе-
денъ орачъ му даде последния
свой кѫшай коравъ хлъбъ.
Така той Бога прослави... За-
това, отворете райските двери
и нека влѣзе въ рая, при Хри-
ста и всички светии, орачътъ
милостивъ!... Защото, който
е носилъ безъ ропотъ земните
неволи, него отъ мжки Азъ ще
избавя... Който е билъ въ нѣ-